

Katolička karizmatika obnova kroz dokumente Katoličke Crkve

Lovro Zenko

Uvod

Svjedočimo sve većem fenomenu prisutnosti i popularnosti karizmatikog pokreta u današnjem suvremenom katoličkom društvu. Svjedoci smo masovnih skupova vjernika okupljenih oko inicijative Karizmatike obnove, kao i nicanju, odnosno postojanju sve većeg broja molitvenih zajednica katoličko karizmatikog predznaka. Takav masovni pokret ne može ostati nezapažen ni od službene Crkve, ni od vanjskog svijeta. Važno je napomenuti kako pokret nastaje unutar same Katoličke Crkve te se uvijek kreće i egzistira unutar nje. Jasno je kako svaki masovni pokret sa sobom nosi brojne izazove i potencijalne probleme ili čak i opasnosti. Ipak, vjerujemo kako je prilika koju takva pojava okupljenih vjernika nosi značajno vrjednija od potencijalnih poteškoća. Papa Pavao VI. o obnovi u Duhu Svetom kaže: „Kako onda ova „duhovna obnova“ ne bi bila „prilika“ za Crkvu i za svijet? I kako, u tom slučaju, ne bismo poduzeli sve mjere da tako i ostane? [...] Ništa nije potrebnije za ovakav svijet, sve više sekulariziran, od svjedočanstva ove 'duhovne obnove', koju danas vidimo da Duh Sveti ostvaruje u najrazličitijim krajevima i sredinama.”¹ Službena Crkva prepoznaje tu priliku kod ovog fenomena, ali isto tako prepoznaje i potencijalne poteškoće, pa se prema tome vrlo konkretno i pastirski očituje oko samog pokreta i popratnih tema i pitanja. Ovim radom nastojat ćemo u prvom djelom donijeti kratki pregled crkvenih dokumenta, kao i citata iz Katekizma Katoličke Crkve koji govore o pokretu Katoličke karizmatike obnove, kao i pojmu karizmi u kontekstu današnjeg vremena. Osim toga, nastojat ćemo spomenutu dokumentaciju usporediti i sa samim naukom Svetog pisma. Iz sve navedene literature nastojat ćemo razjasniti stav Katoličke Crkve prema Karizmatikom pokretu i prema tome definirati što je uopće karizmatiki pokret svojoj biti. U drugom djelu rada od samih čelnika pokreta zatražit ćemo odgovore na neka aktualna pitanja.

Struktura katoličkog karizmatikog pokreta obnove u duhu svetom

Molitvene zajednice

Primjećujemo kako su protagonisti ovog pokreta upravo vjernici katolici laici koji su pod nadzorom i pastirskim duhovnim vodstvom određenog pripadnika klera. Unutar skupine laika, pripadnika pokreta, prisutna je određena hijerarhija, kao i određena struktura. Da bismo bolje razumjeli hijerarhijski poredak, potrebno je dobiti uvid u formu u kojoj laici djeluju unutar pokreta. Molitvena zajednica je najčešća forma djelovanja prisutna u pokretu.

¹ PAVAO VI., Govor sudionicima Drugog međunarodnog kongresa Katoličke karizmatike obnove, 19. svibnja 1975., dostupno na: <https://woccr.org/prayer-resources/popes-speak-to-the-renewal> (pristupljeno: 23. travnja 2025.), (autorov prijevod).

Ona, kao pojam, nije isključivo vezana uz karizmatički pokret, no u samom pokretu je najrasprostranjeniji oblik djelovanja. Prema tome, iznimno je važno proučiti što Crkva kaže o molitvenim zajednicama kao i pastoralu laika. Katekizam Katoličke Crkve (2689) o molitvenim skupinama: "Molitvene skupine, kao 'škole molitve', jesu danas jedan od znakova i pokretača molitvene obnove u Crkvi, pod uvjetom da se napajaju na istinskim izvorima kršćanske molitve."² Ovdje primjećujemo kako se pod uvjet valjanosti molitvene skupine navode istinski izvori kršćanske molitve. Garancija tim izvorima trebala bi biti istinska crkvenost i jedinstvo sa samom Crkvom, dok bi pak garancija tome, morao biti duhovnik zajednice, iz redova klera, koji je u konačnici tim slijedom, kao takav, uvjet za postojanje i opstojanje same zajednice.

Pastoral laika

Napomenuli smo već kako su protagonisti i većina ovog pokreta upravo katolički vjernici laici, stoga je iznimno važno proučiti što Crkva donosi na temu pastoral laika. Iz tog razloga, donosimo ulomke iz Katekizma Katoličke Crkve koji se izjašnjavaju o ovom pitanju:

"Inicijativa kršćana laika napose je potrebna kad se radi o tome da se otkriju i iznađu sredstva koja će omogućiti da zahtjevi kršćanskog nauka i života prožmu društvenu, političku i gospodarsku zbilju. Ta je inicijativa normalni dio crkvenog života: Vjernici se laici nalaze na prvoj crti crkvenoga života; po njima je Crkva životno počelo ljudskog društva. Zato napose oni moraju biti sve više svjesni ne samo da pripadaju Crkvi, nego da jesu Crkva, što će reći zajednica vjernika na zemlji pod vodstvom zajedničke Glave, Pape, i biskupa s njim u zajedništvu. Oni su Crkva."³

"Budući da im je Bog, kao svim vjernicima, na temelju krštenja i potvrde stavio u dužnost apostolat, laici su obvezani, i na to imaju pravo, pojedinačno ili okupljeni u društvima, raditi na tome da svi ljudi po svojoj zemlji upoznaju i prihvate Božju poruku spasenja; ta je obveza još zahtjevnija ondje gdje ljudi mogu samo preko njih čuti Evanđelje i upoznati Krista. U

2 KATEKIZAM KATOLIČKE CRKVE, Hrvatska biskupska konferencija - Glas Koncila, Drugo doručeno i promijenjeno izdanje, Zagreb, 2023. 2689, (dalje KKC).

3 KKC, 899.

crkvenim je zajednicama njihovo djelovanje toliko potrebno da bez njega apostolat pastira, većinom, ne može postići svoj potpuni učinak.”⁴

Ovdje Katekizam ide korak dalje te tumači kako je apostolat laicima (bilo pojedinačno ili u okupljenoj formi) dužnost i obveza, a ne tek preporuka. Katekizam, u idućem retku, čak navodi djelovanje laika u zajednicama kao uvjet za potpuni klerički pastoralni učinak. Najdublji pak smisao djelovanja laika unutar pokreta Katoličke karizmatске obnove pronalazimo u ulomcima iz Katekizma Katoličke Crkve, koji nam govore u udjelu laika u Kristovoj svećeničkoj, proročkoj i kraljevskoj službi. Tako nam Katekizam o svećeničkoj službi laika govori sljedeće:

“Budući da su posvećeni Kristu i pomazani Duhom Svetim, laici su čudesno pozvani i poučeni, da se u njima proizvedu sve obilniji plodovi Duha. Jer, sva njihova djela, molitve i apostolski pothvati, bračni i obiteljski život, svagdanji rad, odmor duha i tijela, ako se vrše u Duhu, štoviše i tegobe života, ako se strpljivo podnose, postaju ‘žrtve duhovne, ugodne Bogu po Isusu Kristu’ (1 Pt 2,5), koje se u euharistijskom slavlju pobožno prinosе Ocu zajedno s prinosom Gospodinova Tijela. Tako i laici, iskazujući posvuda u svetosti čin hvale, posvećuju Bogu sam svijet.”⁵

U ovom citatu se napominje važnost plodova Duha, koji su ujedno i plodovi laičke svećeničke službe.

“Krist (...) ispunja svoju proročku službu ne samo po hijerarhiji 2(...) nego i po laicima, koje zato čini svojim svjedocima te ih poučava osjećajem vjere i milošću riječi”: Poučavati nekoga da prihvati vjeru dužnost je svakog propovjednika, štoviše i svakog vjernika.”⁶

»Laici ispunjuju svoje proročko poslanje i evangelizacijom, to jest navješćujući Krista “svjedočanstvom života i riječju”. To propovijedanje Evanđelja po laicima “dobiva neku specifičnu notu i osobitu uspješnost po tome što se vrši u običnim prilikama svijeta”: Taj

4 KKC, 900.

5 KKC, 901.

6 KKC, 904.

apostolat nije samo u svjedočanstvu života: pravi apostol traži priliku da Krista navješćuje riječima, bilo nevjerujućima (...) bilo vjernicima.“⁷

Ovdje se pak, Katekizam osvrće na laičku proročku službu, kojoj je temelj i srž evangelizacija i navještaj, što znamo da je jedan od temeljnih elemenata Katoličke Karizmatске obnove.

“Krist je, svojom poslušnošću sve do smrti, apostolima priopćio dar kraljevske slobode, da samozatajom i svetim životom pobijede u sebi kraljevstvo grijeha: onaj koji gospodari svojim tijelom i vlada svojom dušom, ne dopuštajući da njome ovladaju strasti, svoj je gospodar: može se nazvati kraljem, jer je u stanju da ravna svojom osobom; slobodan je i neovisan i ne prepušta se grešnom robovanju.”⁸

“Laici se također mogu osjećati pozvanima ili biti pozvani da surađuju s pastirima u službi crkvene zajednice, u njezinu rastu i životu, vršeći vrlo različite službe, prema milosti i darovima koje im je Gospodin povjerio”.⁹

“Tako je svaki laik, zbog samih darova koje je primio, ujedno svjedok i živo oruđe poslanja Crkve ‘po mjeri dara Kristova’ (Ef 4,7).”¹⁰

U konačnici, Katekizam govori o laičkoj kraljevskoj službi, za koju vidimo da se odnosi primarno na život po krepostima koje imaju izvor u Kristovoj poslušnosti kao uzoru savršene kreposti. Nadalje, vidimo kako Katekizam, nakon izvještaja o krjepostima unutar kraljevske službe, navodi djelovanje prema primljenim darovima koje im je Gospodin povjerio. Prema tome, zaključujemo kako bi život po krjepostima trebao prethoditi životu u slobodi, u skladu s darovima Duha Svetoga, što je iznimno bitno za zdravo djelovanje Katoličke karizmatске Obnove. Zaključit ćemo pregled o apostolatu laika s nekoliko redaka iz dekreta o apostolatu laika: *Apostolicam Actuositatem* (br. 3), koji nam zaokružuje ukratko sve prethodno iznesene definicije iz Katekizma.

“Laici stječu dužnost i pravo na apostolat iz samog svog sjedinjenja s Kristom glavom. Njih, koji su po krstu ucijepljeni u mistično Tijelo Kristovo, po potvrdi (krizmi) ojačani snagom

7 KKC, 905.

8 KKC, 908.

9 KKC, 910.

10 KKC, 913.

Duha Svetoga, sam Gospodin dodjeljuje apostolatu. Posvećuju se u kraljevsko svećenstvo i u sveti narod (usp. 1 Pt 2, 4-10) da svim svojim djelima prinose. duhovne žrtve i posvuda svjedoče za Krista.”¹¹

Ovi redci na svoj način u sebi doista sažimaju istinsku bit obnove u Duhu Svetom.

Karizme

Nemoguće je pisati o Katoličkoj karizmatškoj obnovi bez same definicije karizme. Prema tome, najosnovnija definicija govori nam da su karizme milosni darovi Duha Svetoga dani pojedincu na korist drugima, Crkvi i društvu. Iz te definicije iščitavamo kako karizma nije nešto vlastito, pa čak niti korisno pojedincu, već je usmjerena na korist drugima što nam govori i Sveto pismo:

“Kad se skupite te poneki ima hvalospjev, poneki ima nauk, ima otkrivenje, ima jezik, ima tumačenje – sve neka bude radi izgrađivanja.” (1 Kor 14,27)

Odlazimo korak dalje kako bi vidjeli što KKC kaže o karizmama. Pod brojem 799 i 951 Katekizam ponovno podsjeća kako su karizme dar na korist zajednici.

“Bile izvanredne ili jednostavne i smjerne, karizme su milosti Duha Svetoga koje, izravno ili neizravno, koriste Crkvi, a imaju za svrhu izgradnju Crkve, dobro ljudi i potrebe svijeta.”

¹²

“Zajedništvo karizmi. U općinstvu Crkve Duh Sveti »dijeli među vjernicima svakoga staleža posebne milosti« za izgradnju Crkve.509 »Svaku se daje objava Duha na opću korist« (1 Kor 12, 7).”¹³

Budući da smo zaključili kako karizme služe za izgradnju i pripomoć Crkve, pretpostavljamo kako pokret Karizmatške obnove ne egzistira sam radi sebe već mu egzistencija nužno mora proizlaziti iz služenja i darivanja dobru Crkve. Nadalje, primjećujemo u citiranim dokumentima spomen dvije vrste karizmi, izvanrednih i jednostavnih. Jednostavne karizme

¹¹ Dekret o apostolatu laika - *Apostolicam Actuositatem* (18. studenoga 1965.), u: DRUGI VATIKANSKI KONCIL, *Dokumenti*, Zagreb, 2008., 3, (dalje AA).

¹² KKC, 799.

¹³ KKC, 951.

bile bi neke redovne radnje unutar službe u Crkvi, koje kada djeluju kao karizma, poprimaju neka izvanredna svojstva kao i nadnaravni učinak. Primjerice, propovijed propovjednika blagoslovljena karizmom propovijedanja može postići učinak kojeg osoba ne bi nikada mogla postići svojim ljudskim znanjem i vještinama, kao što crkveni glazbenik bez dara Duha Svetog ne bi mogao svojom glazbom približiti slušateljima zvuk Neba. Izvanredni su pak darovi oni nadnaravni fenomeni unutar Crkve te ih najlakše prepoznamo u Djelima apostolskim, Pavlovim poslanicama, prvoj Crkvi, kao i u životima svetaca.

“Doista, jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu; vjera u tom istom Duhu, drugomu dari liječenja u tom jednom Duhu; drugomu čudotvorstva, drugomu prorokovanje, drugomu razlučivanje duhova, drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika.” (1 Kor 12,8-10)

Doista, u Pavlovom izvještaju prepoznamo ono što danas nazivamo jednostavnim i izvanrednim karizmama. Ono što im je zajedničko jest isti izvor, odnosno Duh Sveti. Tako Pavao navodi kako iz istog izvora proizlaze darovi mudrosti i vjere, kao i darovi čudotvorstva i proroštva. Točan broj karizmi ne znamo niti imamo popis. Ipak, većina suvremenih naučitelja slaže se da broj karizmi nije brojčano ograničen, odnosno da ih ima koliko ima i primatelja. Djela apostolska, kao i prva Crkva, obilata su karizmama. No, ipak, nakon izvjesnog vremena, odnosno Milanskog edikta, karizme su, čini se, s širenjem i masovnosti kršćanstva, iščeznule iz Crkve. U tom dužem periodu u povijesti Crkve karizme tek prepoznamo u životu pojedinih svetaca (primjerice Sveti Franjo Asiški ili, u novije doba, Padre Pio). Iz tog razloga, kroz stoljeća se u Crkvi prihvatilo mišljenje da su karizme rezervirane isključivo za izvanredne svece, redovnike, pustinjake i sl. Ipak, crkveni naučitelji, kao i dokumenti Crkve, govore nam upravo suprotno — kako su karizme dostupne svima kojima ih Duh odluči dati. One nisu potvrda svetosti, ne ovise o osobnoj svetosti pojedinca; one su besplatni, neovisni darovi koje pojedinac prima za dobro Crkve. Upravo je karizmatski pokret Obnove u Duhu ta inicijativa unutar Crkve koja nastoji prakticirati ono što Crkva naučava o samim karizmama.

Još jedan razlog pojedinih nejasnoća u vezi s karizmama javio se unutar Crkve zbog miješanja s misticizmom. Prema tome, iznimno je važno poznavati razliku između misticizma i karizmi. Mistični fenomeni postižu se osobnom askeзом i ustrajnom dubokom molitvom i svakako je hvaljevrijedno težiti njima, no oni se često tiču i znakovi su osobne svetosti, dok su karizme ničim zasluženi darovi isključivo prisutni za dobrobit Crkve i drugih. Ivan od Križa govori o mogućnostima preklapanja mističnih milosti, koje naziva duhovnim darovima i karizmama,

ali ih jasno razdvaja jer mistične milosti služe za posvećenje duše, a karizme za izgradnju Crkve i dobrobit bližnjega. U konačnici završit ćemo poglavlje s odlomkom iz dogmatske konstitucije *Lumen Gentium*, koja temeljno i konkretno iznosi stav Drugoga vatikanskog koncila o karizmama:

„Osim toga, isti Duh Sveti ne samo da po sakramentima i službama Božji Narod posvećuje i vodi i krepostima ga uresuje, nego svoje darove ‘dijeleći kako hoće’ (1 Kor 12,11), dijeli među vjernike svakoga staleža također posebne milosti, kojima ih čini sposobnim i spremnim da prime razna djela ili dužnosti korisne za obnovu i veću izgradnju Crkve, prema onomu: ‘Svaku se daje očitovanje Duha na korist’ (1 Kor 12,7). Te karizme, bilo najsajnije, bilo jednostavnije, i više raširene, budući da su osobito prilagođene potrebama Crkve i korisne, treba primiti sa zahvalom i utjehom.”¹⁴

U ovom nam je odlomku najkonkretnije sažet nauk Crkve o karizmama, no, isto tako je skrivena i definicija karizmatškog pokreta. Stoga ćemo izdvojiti tri ključne istine iz ovog odlomka, te ih usporediti s postavkama Katoličkog karizmatškog pokreta obnove u Duhu Svetom:

- I. Duh Sveti je onaj koji dijeli karizme – što pokret potvrđuje već u vlastitom nazivu odnosno pod nazivnikom obnove u Duhu Svetomu.
- II. Duh Sveti dijeli darove među vjernike svih staleža – obnova obuhvaća sve staleže pošto njenu garnituru čine laici kao većina i klerici na povlaštenom položaju u vidu duhovnika.
- III. Darovi su prilagođeni potrebama Crkve – sama karizmatška obnova nije svrha sama sebi već se stavlja na poslušnost i raspolaganje Crkvi.

Važno je spomenuti dokument „*Juvenescit Ecclesia*“, koji je pismo Kongregacije za nauk vjere biskupima Katoličke Crkve o odnosu između hijerarhijskih i karizmatških darova u životu i poslanju Crkve. U svojoj srži, dokument nam govori kako su hijerarhijski darovi oni koje udjeljuje sakrament svetoga reda, dok su karizmatški oni koje Duh Sveti slobodno

¹⁴ Dogmatska konstitucija o Crkvi - *Lumen Gentium* (21. studenog 1964), u: DRUGI VATIKANSKI KONCIL, *Dokumenti*, 12 (dalje LG).

dijeli.¹⁵ Objavu toga pisma, datiranog 15. svibnja 2016., na svetkovinu Duhova, odredio je papa Franjo 14. ožujka, tijekom audijencije s kardinalom Müllerom.

Isus za sebe kaže: "Ja sam vrata" (Iv 10,7). Često se pitamo zašto je sebe usporedio baš s vratima. No kada se zagledamo u tabernakul, primjećujemo kako vrata imaju dva krila. Tako i Crkva, prema toj slici i prema crkvenim dokumentima, ima dva krila – ono hijerarhijsko i ono karizmatičko. Da bi vrata bila u potpunosti otvorena, potrebna su oba krila. Zamislimo koliko je samo veći protok vjernika kada su otvorena oba vratna krila, nego kada je otvoreno samo jedno.

Katolička karizmatička obnova

Sagledavši kroz crkvene dokumente ključne pojmove koji se tiču teme, valjalo bi predstaviti samu Katoličku karizmatičku Obnovu (KKO). Kada promatramo sam naziv, primjećujemo riječi „karizmatička“ i „obnova“. Prema tome, već nam sam naziv govori kako je cilj KKO-a obnoviti njegovanje karizmatičkih darova Duha Svetoga unutar Katoličke Crkve. Cilj nije promijeniti nauku Crkve, nego usmjeriti vjernike prema izvornoj katoličkoj baštini Crkve što je baština Duha Svetog. Vizija Obnove je da njegovanje darova Duha Svetoga ponovo zaživi u svakodnevici Crkve. Kada bi Obnova ispunila tu svrhu, kao takva više ne bi morala postojati.

Teško je tvrditi kako je spomenuta Obnova pokret, zajednica ili tijelo. Možda bi najkorektnije bilo reći kako da je ona inicijativa. Unutar Crkve se smatra kako inicijator nije jedna konkretna osoba ili skupina ljudi, već sam Duh Sveti. Sam početak djelovanja obnove datira iz 1967. godine, a događaj koji se uzima kao početak je duhovna obnova katoličkih studenata u Pittsburghu na kojoj je prisustvovao manji broj katoličkih studenata u zajedništvu sa svojim kapelanom i dvojicom katoličkih profesora. Nakon spomenutog događaja Obnova se ubrzano širi, počevši na Sveučilištu Notre Dame, gdje je 1967. održan prvi kongres. Veliki međunarodni kongres Obnove održan je 1975. godine u Rimu, pri Svetoj Stolicu, na kojem je prisustvovao papa Pavao VI. koji je podržao Obnovu kao takvu. Također, nazočan je bio i kardinal Leo Joseph Suenens, koji će kasnije postati episkopalni savjetnik Obnove.

Pokret se na početku zvao Međunarodna služba Katoličke karizmatičke Obnove (International Catholic Charismatic Renewal Service – ICCRS). Ova je služba utemeljena 1978. godine, a

15 KONGREGACIJA ZA NAUKU VJERE, *Iuvenescit Ecclesia. Pismo biskupima Katoličke Crkve o odnosu između hijerarhijskih i karizmatičkih darova za život i poslanje Crkve*, Zagreb, 2016., 3., (dalje IE).

njezin Statut je odobrilo Papinsko vijeće za laike. Katolička obnova u Duhu Svetome u Hrvatskoj također nema konkretnog osnivača. Ipak, prvi širitelji obnove na našem području bili su svećenici koji su se na studijima u Rimu susreli s idejom i uvjerili u plodove pokreta. Najzaslužniji za širenje pokreta u Hrvatskoj bili su profesor Tomislav Ivančić i fra Zvezdan Linić u početcima, te kasnije i drugi svećenici kao don Damir Stojić i sadašnji duhovnik Obnove na području Hrvatske pater Sebastijan Šujević.

Nova Međunarodna služba Katoličke karizmatске Obnove, *Catholic Charismatic Renewal International Service* (CHARIS), osnovana je 8. lipnja 2019. godine na poticaj pape Franje spajanjem Međunarodne službe Katoličke karizmatске Obnove (*International Catholic Charismatic Renewal Services – ICCRS*) i Katoličkog bratstva (*Catholic Fraternity*). Ova promjena donosi novosti i kod nas: kao dio nekadašnjeg ICCRS-a, KKO svoje djelovanje usklađuje sa Statutom CHARIS-a. Sukladno tomu, dosadašnji naziv Koordinacija katoličkih karizmatških molitvenih zajednica, grupa, udruga, ustanova (Koordinacija KKO) promijenjen je u NSZ KKO (Nacionalna služba zajedništva KKO). NSZ KKO, osnovana sukladno statutu CHARIS-a, nastavlja djelovanje Koordinacije KKO-a kao krovna služba zajednica koje su dio Katoličke karizmatске obnove Hrvatske (KKO). KKO Hrvatske, kao dio CHARIS-a, dio je Katoličke karizmatске obnove (Obnova) u svijetu.

Katolička karizmatška Obnova u Duhu Svetomu u Hrvatskoj započela je sa svojim organiziranim radom 2002. godine, kada je formirana Koordinacija u koju su ušli duhovnici i voditelji raznih molitvenih zajednica u Hrvatskoj. Godine 2004. obnova u Duhu Svetomu registrirana je u Uredu za pokrete i udruge Zagrebačke nadbiskupije. Katolička karizmatška Obnova Hrvatske okuplja oko 3.500 ljudi u 80 karizmatških zajednica u Hrvatskoj.

Hrvatska biskupska konferencija usvojila je Statut katoličke karizmatске obnove Hrvatske 21. siječnja 2025. i odobrila Statut KKO Hrvatske 27. ožujka 2025.

Danas karizmatška obnova u Hrvatskoj djeluje kroz veliki broj zajednica, od kojih su neke od poznatijih: Božja pobjeda, Nanovo rođeni, Dobri Pastir i druge. Većina zajednica temelji svoj pastoralni rad na tjednim ili mjesečnim susretima koji se najčešće sastoje od glazbenog djela slavljenja, kateheze ili svjedočanstva te euharistijskog klanjanja kao vrhunca. Također, istaknutiji načini djelovanja zajednica KKO-a su evangelizacijski seminari, evangelizacijska gostovanja po župama diljem Hrvatske i ostatka svijeta, snimanje podcasta i evangelizacijskog materijala za društvene mreže te pripomoć u aktivnostima unutar svojih baznih župa. Središnji

godišnji događaj KKO-a je nacionalni susret koji okuplja sve registrirane zajednice. Također se jednom godišnje organizira i nacionalni susret mladih KKO-a.

Često se pitamo je li karizmatika obnova nužna za življenje kršćanskog katoličkog života u današnje vrijeme. Svakako bismo se složili da nije nužna; nužan je euharistijski, duhovni način življenja kršćanstva. Ipak, smatramo kako je model Katoličke karizmatike Obnove sjajna prilika za življenje kršćanstva i katoličanstva u punini svoje biti kao euharistijskog, kroatocentričnog, ekleziocentričnog, sakramentalnog, molitvenog, duhovnog i društvenog (prožetog zajedništvom) načina života.

Plodovi katoličke karizmatike obnove

"Po plodovima ćete ih prepoznati", (Mt 7,20)

Citat iz Matejevog evanđelja svima nam je zasigurno poznat i mnogi ga često citiramo te se pozivamo na njega. Prema tome, smatramo važnim sagledati upravo plodove KKO-a. Ipak, pri tom pokušaju zaključujemo kako je veoma teško definirati i sagledati te plodove, osobito u njihovoj cijelosti, upravo zbog njihove opširnosti. Primjerice, plodom možemo smatrati naizgled neprimjetne stvari kao što su osobni duhovni pomak ili pak osobno oslobođenje od određene navezanosti, duhovne smetnje ili prepreke u životu. S druge pak strane, plodom se svakako smatraju i izuzetno primjetne stvari kao što su povratak odlutale osobe u Katoličku Crkvu, obraćenje osobe, prepoznavanje i prihvaćanje duhovnog poziva i mnoge druge. Svi navedeni plodovi, kao i mnogi drugi, često se neodvojivo spominju uz djelovanje KKO-a. Spomenute plodove često je teško definirati upravo iz razloga što su osobni i individualni. Ipak, nikako ne smiju biti zanemareni jer su plodovi neki od primarnih ciljeva kršćanstva. Upravo to su i obraćenje i dolazak do euharistijskog života. Prema tome, na području Crkve u Hrvata primjećujemo sve veći broj svjedočanstava u kojima brojne osobe iz javnog ili anonimnog života svoje obraćenje pripisuju djelovanju milosti upravo kroz KKO. U one opipljivije plodove svakako svrstavamo velik broj mladih osoba koje se okupljaju na misama i na susretima zajednica. Svjedočimo brojkama od nekoliko tisuća mladih osoba koje se okupljaju na godišnjim susretima mladih KKO i koje su odlučile prihvatiti poziv autentičnog sakramentalnog življenja katoličke vjere. Unutar KKO-a Hrvatske trenutačno djeluje oko 100 zajednica, s oko 5.000 članova. Kao plod, također je nemoguće ne prepoznati one natalitetne plodove, jer članovi koji prepoznaju bračni poziv odvažuju se na autentično življenje istog, što podrazumijeva otvorenost životu, što je također jedna od temeljnih vrijednosti KKO-a. U

konačnici, sve navedeno dovelo je do nekih istaknutijih fenomena povezanih s KKO, kao što su popunjene i rasprodane dvorane na koncertima duhovne glazbe, pune crkve mladih na mjestu djelovanja određene zajednice, te nezaboravnih 55.000 ljudi na Maksimirskom stadionu na koncertu „Progledaj srcem“, na kojem su neki od istaknutijih izvođača članovi KKO-a.

Zaključak

Katolička karizmatika obnova u Duhu Svetome organizacija je koja je nastala i djeluje unutar Katoličke Crkve. Obnova nema svog konkretnog osnivača, već je nastajala i razvijala se spontano, premda postoje pojedine osobe koje su bile značajne za razvoj i rast obnove, a najčešće su to bile osobe iz svećeničkih redova, konkretno u Hrvatskoj Tomislava Ivančića Zvezdan Linić, Damir Stojić, Sebastijan Šujević i slično. Kroz cijeli razvoj obnove službena je Crkva iskazivala interes za djelovanje pokreta te je bila uključena u njegov rad, otvarajući svoja vrata. Ipak, najbitnije što zaključujemo iz ovog rada jest to da se Crkva kroz blago svojih dokumenata i izvora konkretno izjašnjava oko ključnih pojmova koji se tiču obnove u Duhu Svetome. Pa tako, Crkva kroz spektar svojih dokumenata donosi svoj nauk o molitvenim zajednicama, karizmama i pastoralu laika, što su temeljne postavke KKO-a. Iz samog nauka Katoličke Crkve o spomenutim temama zaključujemo kako obnova u Duhu, prema svojim postavkama, nije sama sebi svrhovita, već joj je cilj služenje Crkvi i narodu. Cilj joj je proširiti svježinu Duha Svetoga kroz sve pore Crkve te pobuditi pobožnost i duhovnost Duhu Svetome, kao i velikodušno primati i prakticirati milosne darove Duha Svetoga. Važna stavka KKO-a jest poslušnost i podređenost crkvenim autoritetima, pa prema tome KKO ne djeluje mimo dopuštenja Crkvenih vlasti, a sve darove i fenomene rado daje na prosudbu nadređenim svećenicima, odnosno biskupima. Često se pitamo je li karizmatika obnova nužna za življenje kršćanskog katoličkog života u današnje vrijeme. Svakako bismo se složili da nije nužna, nužan je euharistijski, duhovni način življenja kršćanstva. Ipak, smatramo kako je model Katoličke karizmatike obnove sjajna prilika za življenje kršćanstva i katoličanstva u punini svoje biti kao euharistijskog, kroatocentričnog, ekleziocentričnog, sakramentalnog, molitvenog, duhovnog i društvenog (prožetog zajedništvom) načina života.